

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/25/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013201519
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013201519.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: U. O. I., bytom M. T. XX/C, XXX XX I., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2013/36238/12505/OPČSSZ zo dňa 04.06.2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/203/2013-34 zo dňa 10. marca 2015, takto

E.

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/203/2013-34 zo dňa 10. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave, napadnutým rozsudkom č. k. 5S/203/2013-34 zo dňa 10. marca 2015 podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 2013/36238/12505/OPČSSZ zo dňa 04.06.2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o službách zamestnanosti alebo zákon č. 5/2004 Z. z.), v spojení s § 6 ods. 1 písm. c/, s § 34 ods. 14 písm. h/ uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Krajský súd v preskúmvanej veci z administratívneho spisu zistil, že žalobca podal dňa 15.05.2013 na prvostupňovom správnom orgáne Žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie; žalovaný rozhodnutím č. 2013/36238/12505/OPČSSZ zo dňa 04.06.2013 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PK2/RIPASS/ZAM/2013/8700 zo dňa 16.05.2013, ktorým nezaradil žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie; žalobca do spisu založil pracovnú zmluvu zo dňa 14.05.2013 na pracovný pomer na skrátený pracovný čas zo základným platom 90,- eur mesačne, na dobu určitú do 20.12.2013; výpis z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I spoločnosti Unikomersing, spoločnosť s ručením obmedzeným v likvidácii; potvrdenie o zamestnaní zo dňa 15.05.2013 zamestnávateľa Prvá stavebná spoločnosť, a.s., Bratislava.

Krajský súd konštatoval, že podľa výpisu z obchodného registra spoločnosti Unikomersing, spoločnosť s ručením obmedzeným v likvidácii, je v likvidačnom režime od 08.12.2010, pričom spoločnosti nie je ustanovený likvidátor. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v pozícii spoločníka spoločnosti s ručením obmedzeným v likvidácii Unikomersing nevykonáva samostatnú zárobkovú činnosť. Účasť žalobcu v uvedenej spoločnosti preto už nemožno považovať za zamestnanie na účely zákona o službách zamestnanosti § 6 ods. 1 písm. c/. Žalobcu je z toho dôvodu potrebné považovať za uchádzača o zamestnanie podľa § 6 ods. 2 písm. a/ zákona o službách zamestnanosti. Vzhľadom na to, nie sú splnené podmienky na nezaradenie žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 34 ods. 14 písm. h/ zákona o službách zamestnanosti.

Krajský súd vzhľadom na uvedené dôvody a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/38/2011 zo dňa 29.03.2012 rozhodol tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p..

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p., nakoľko však úspešnému žalobcovi nevznikli trovy konania, mu náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave v časti prvého výroku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch odvolania žalovaný namietal, že rozsudok krajského súdu trpí takou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súčasne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Dôvodil, že pri posudzovaní žalobcovej veci je potrebné vychádzať zo skutočností, že žalobca bol a je spoločníkom spoločnosti Unikomersing, s.r.o. v likvidácii, ktorú skutočnosť ani sám žalobca nespochybňuje. Žalovaný poukazom na § 6 ods. 1 písm. c/ a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o službách zamestnanosti, uviedol že z uvedených ustanovení zákona jasne vyplýva, že na účely zákona o službách zamestnanosti sa za samostatne zárobkovo činnú osobu považuje okrem iného fyzická osoba, ktorá je spoločníkom spoločnosti s ručením obmedzeným. Konštatoval, že uvedená legálna definícia samostatne zárobkovo činné osoby a ani iné ustanovenia tohto zákona neustanovujú, že sa jedná o spoločníka spoločnosti, ktorá nie je v likvidácii alebo ktorá nie je v konkurze, prípadne reštrukturalizácii a pod., a preto táto legálna definícia nepripúšťa žiadne možnosti inej interpretácie pojmu spoločník spoločnosti s ručením obmedzeným, ako tej že sa jedná o spoločníka spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá existuje de iure, t.j. je zapísaná v obchodnom registri. Tvrdil, že uvedené ustanovenia je potrebné vykladať v tom zmysle, že ak má osoba postavenie samostatne zárobkovo činné osoby, t.j. spoločníka spoločnosti s ručením obmedzeným, tak na účely zákona o službách zamestnanosti vykonáva, resp. prevádzkuje samostatne zárobkovú činnosť, to znamená, že stačí, aby samostatne zárobkovo činná osoba mala oprávnenie na výkon resp. prevádzkovanie samostatnej zárobkovej činnosti, pričom nie je potrebné, aby takáto osoba dosahovala z postavenia spoločníka v spoločnosti aj skutočný príjem. Poukázal na to, že interpretovaný výklad ustanovenia § 6 ods. 1 písm. c/ zákona o službách zamestnanosti podporuje aj právna úprava ustanovená v § 36 ods. 1 písm. b/ tohto zákona, ktorú citoval. Na podporu argumentácie žalovaný uviedol, že zákon o službách zamestnanosti je potrebné

vykladať systematicky a v logickej nadväznosti a v súvislosti jednotlivých ustanovení tak, aby nedochádzalo k absurdným situáciám. Trval na tom že pokiaľ by sa vychádzalo z výkladu ustanovenia § 6 ods. 1 písm. c/ zákona o službách zamestnanosti súdom prvého stupňa, tak by práve nastala takáto absurdná situácia t.j. na jednej strane by stál konkrétny uchádzač o zamestnanie vedený v evidencii, ktorý by sa stal spoločníkom spoločnosti s ručeným obmedzením, t.j. vzniklo by mu oprávnenie na vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti, čo znamená, že by ho úrad bol bezpodmienečne povinný vyradiť z evidencie bez ohľadu na jeho príjem z takej činnosti a na druhej strane by stála iná osoba, ktorá by bola rovnako spoločníkom spoločnosti s ručeným obmedzením t. j. mala by priznané rovnaké oprávnenie na vykonávanie rovnakej samostatnej zárobkovej činnosti, no túto by úrad zaradil do evidencie a táto by mohla v evidencii ďalej aj zotrvať. Mal za to, že takáto absurdná situácia musí byť vzhľadom na § 3 ods. 5 správneho poriadku vylúčená.

Žalovaný ďalej uviedol, že v konkrétnom prípade na nezaradenie žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie teda stačilo, že mal ku dňu podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie postavenie spoločníka v de iure existujúcej spoločnosti s ručením obmedzením. V danej súvislosti dal do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v § 68 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov, podľa ktorej spoločnosť de iure zaniká až ku dňu výmazu z obchodného registra, pričom dovtedy existuje ako riadny právny subjekt, s ktorým je spojená aj riadna existencia jej spoločníka so všetkými právami a povinnosťami, ktoré mu právne predpisy priznávajú, resp. ukladajú vrátane dispozície s vlastníckym právom k existujúcemu obchodnému podielu, ktorú zákon v takom prípade neobmedzuje. Vstup do likvidácie nič nemení na postavení žalobcu ako spoločníka spoločnosti v tom smere, že mu stále patrí obchodný podiel. Poukázal tiež na to, že likvidácia sama osebe neznamena, že spoločnosť už nikdy nebude môcť podnikat, resp., že podnikanie má úplne zakázané odkazom na § 68 ods. 12 prvá veta Obchodného zákonníka.

Žalovaný nesúhlasil s argumentáciou prvostupňového súdu opierajúcou sa o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/38/2011 zo dňa 29.03.2012. Poukázal na to, že od vydania predmetného rozhodnutia došlo k významnej zmene zákona o službách zamestnanosti, ktorého sa toto rozhodnutie týka a ktoré toto rozhodnutie interpretuje. Uviedol, že uvedené rozhodnutie sa týkalo skutkového aj právneho stavu, ktorý platil v období pred prijatím novely zákona o službách zamestnanosti č. 96/2003 Z. z. Poukazom na to, že zákon o službách zamestnanosti bol významným spôsobom novelizovaný zákonom č. 96/2013 Z. z. s účinnosťou od 01.05.2013, zdôraznil, že rozdiel v právnej úprave pred novelou zákona a po nej je práve v otázke, či stačí, aby samostatne zárobkovo činná osoba mala oprávnenie na výkon, resp. prevádzkovanie samostatnej zárobkovej činnosti bez ohľadu na to, či takáto osoba danú činnosť aj reálne fyzicky a psychicky vykonáva. Výslovil názor, že predmetné rozhodnutie pre súčasné posúdenie otázky je irelevantné, a preto argument prvostupňového súdu opierajúci sa o toto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nie je preto ničím opodstatnený.

Ďalej žalovaný uviedol, že hoci bol žalobca zamestnancom u zamestnávateľa O. I. na skrátený pracovný čas s mesačnou mzdou 90,- eur, tak aj napriek tomu ho nebolo možné zaradiť do evidencie uchádzačov o zamestnanie, poukazom na § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o službách zamestnanosti. Nesúhlasil s názorom, podľa ktorého, ak je spoločník, konateľ alebo člen dozornej rady s.r.o. aj zamestnanec, tak nie je samostatne zárobkovo činnou osobou. V danej súvislosti konštatoval, že osoba, ktorá je spoločníkom obchodnej spoločnosti, nemôže byť zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie, nakoľko jej postavenie spoločníka obchodnej spoločnosti jej bráni v nadobudnutí postavenia uchádzača o zamestnanie, čo vyplýva z § 6 ods. 1 písm. c/ zákona o službách zamestnanosti. Dôvodil, že, ak by bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie osoba, ktorá je spoločníkom obchodnej spoločnosti a ktorá zároveň vykonáva zárobkovú činnosť v zmysle § 6 ods. 2 písm. a/ tohto zákona, t.j. spĺňa podmienku pre vedenie evidencie uchádzačov o zamestnanie, tak stráca opodstatnenie § 6 ods. 1 písm. c/ vo vzťahu k § 5 ods. 1 písm. a/ tohto zákona. Poukázal tiež na to, že túto argumentáciu podporuje aj fakt, že zákon o službách zamestnanosti neustanovuje za rozhodné kritériom pre posúdenie, či je osoba samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 výšku jej príjmu. Konštatoval, že z toho dôvodu je potrebné § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o službách zamestnanosti vykladať v súlade s pravidlom a minori ad maius, t.j., ak nemôže byť zaradený do evidencie spoločník s.r.o., u ktorého sa ani neskúma výška jeho

príjmu, tak o to viac nemôže byť zaradený do evidencie spoločník s.r.o., ktorý má zároveň aj príjem z ďalšej činnosti ako zamestnanec, majú za to, že iné chápanie tohto ustanovenia by viedlo k neakceptovateľnému výkladu.

III.

K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Nesúhlasil s dôvodmi žalovaného uvedenými v jeho odvolaní. Zdôraznil, že naďalej trvá na všetkých argumentoch uvedených v žalobe. Poukazom na to, že uchádzač o zamestnanie na účely zákona o zamestnanosti (§ 6 ods. 1 písm. c/) neprevádzkuje a nevykonáva samostatnú zárobkovú činnosť, uviedol, že táto formulácia zdôrazňuje reálne nevykonávanie ani prevádzkovanie samostatnej zárobkovej činnosti. Mal za to, že z postavenia spoločnosti Unikomersing, spoločnosť s ručením obmedzeným v likvidácii (ktorá vstúpila do likvidácie práve rozhodnutím súdu) je jednoznačne zrejmé, že nepodniká, čaká na menovanie likvidátora súdom a koná len úkony smerujúce k jej zrušeniu, pričom proces výmazu spoločnosti je nezvratný. Uviedol, že postavenie spoločníka je potrebné skúmať vždy v konkrétnom právnom postavení a súvislosti ako to zákon predpokladá. Tvrdil, že z toho pohľadu je spoločník spoločnosti Unikomersing, spoločnosť s ručením obmedzeným v likvidácii v pozícii spoločníka, ktorý nevykonáva samostatnú zárobkovú činnosť, a preto je potrebné ho považovať za uchádzača o zamestnanie v súlade so zákonom o službách zamestnanosti, majú za to, že neboli splnené podmienky pre nezaradenie žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 34 ods. 14 písm. h/ zákona o službách zamestnanosti.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalovaného (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. 2013/36238/12505/OPČSSZ zo dňa 04.06.2013, ktorým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok rozhodnutím č. PK2/RIPASS/ZAM/2013/8700 zo dňa 16.05.2013 v zmysle ust. § 34 ods. 14 písm. h/ zákona č. 5/2004 Z. z. nezaradil žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Zistil, že základné námietky žalovaného, ktorými napáda zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa spočívajú v jeho tvrdení, že napadnutým rozhodnutím v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bolo rozhodované v súlade s právnou úpravou zákona o službách zamestnanosti v znení zákona č. 96/2013 Z. z., účinného od 1.5.2013 a pri posudzovaní žalobcovej veci je potrebné vychádzať zo skutočností, že žalobca bol a je spoločníkom spoločnosti Unikomersing, s.r.o. v likvidácii,

ktorú skutočnosť ani sám žalobca nespochybnil, ako aj, že skutočnosť, že uvedená spoločnosť je v likvidácii, pre posúdenie postavenia žalobcu ako spoločníka tejto spoločnosti je právne bezvýznamná.

Zákonodarca v zákone č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov upravuje právne vzťahy pri poskytovaní služieb zamestnanosti. (§ 1).

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 5/2004 Z. z., účinného v čase rozhodovania (ďalej len „zákon č. 5/2004 Z. z."), samostatne zárobkovo činná osoba na účely tohto zákona je fyzická osoba, ktorá a/ je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným, konateľom alebo členom dozornej rady spoločnosti s ručením obmedzeným alebo členom predstavenstva alebo dozornej rady akciovej spoločnosti podľa osobitného predpisu, 4/ ak nie je zamestnanec,

Samostatná zárobková činnosť na účely tohto zákona je činnosť, ktorú vykonáva alebo prevádzkuje samostatne zárobkovo činná osoba podľa odseku 1.

Podľa § 6 ods. 1 písm. a/, c/, ods. 2 písm. a/ zákona č. 5/2004, uchádzač o zamestnanie na účely tohto zákona je občan, ktorý môže pracovať, chce pracovať, hľadá si zamestnanie a je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie úradu (ďalej len „evidencia uchádzačov o zamestnanie") a ktorý a/ nie je zamestnanec, ak v odseku 2 písm. a/ nie je ustanovené inak, c/ neprevádzkuje alebo nevykonáva samostatnú zárobkovú činnosť.

Uchádzač o zamestnanie môže a/ vykonávať zárobkovú činnosť na základe pracovnoprávneho vzťahu alebo právneho vzťahu podľa osobitného predpisu, 13/ ak mzda alebo odmena za vykonávanie týchto činností nepresiahne 75% zo sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu podľa osobitného predpisu 13a/ platnej k prvému dňu kalendárneho mesiaca, za ktorý sa preukazuje výška mzdy alebo odmeny.

Podľa § 7 zákona č. 5/2004 Z. z. záujemca o zamestnanie na účely tohto zákona je občan, ktorý si hľadá iné zamestnanie alebo ktorý má záujem o poskytovanie informačných a poradenských služieb a odborných poradenských služieb a nie je uchádzačom o zamestnanie.

Podľa § 14 ods. 1, 2, 6 zákona č. 5/2004 Z. z. právo na prístup k zamestnaniu je právo občana, ktorý chce pracovať, môže pracovať a hľadá zamestnanie, na služby podľa tohto zákona zamerané na pomoc a podporu uľahčenia jeho vstupu na trh práce vrátane pomoci a podpory vstupu a zotrvania znevýhodneného uchádzača o zamestnanie na trhu práce najmenej počas obdobia šiestich po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov.

Občan má právo na prístup k zamestnaniu bez akýchkoľvek obmedzení v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných vzťahoch a obdobných právnych vzťahoch ustanovenou osobitným zákonom. 20c/ V súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa zakazuje diskriminácia aj z dôvodu manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, zdravotného postihnutia, veku, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Podľa § 32 ods. 1, 2, 3, 4, 12 písm. a/, b/ zákona č. 5/2004 Z. z. sprostredkovanie zamestnania na účely tohto zákona je činnosť zameraná na a/ vyhľadávanie pracovného miesta a ponúkajúce vhodné zamestnanie uchádzačovi o zamestnanie, záujemcovi o zamestnanie a občanovi na území Slovenskej republiky a v členských štátoch Európskej únie, b/ vyhľadávanie a ponúkajúce vhodné zamestnancov zamestnávateľovi.

Súčasťou sprostredkovania zamestnania je aj a/ evidenčná činnosť, b/ informačné a poradenské služby, c/ vyhotovovanie zoznamov voľných pracovných miest a zoznamov hľadaných zamestnaní uchádzačmi o zamestnanie a záujemcami o zamestnanie, d/ zverejňovanie zoznamov voľných pracovných miest a hľadaných zamestnaní uchádzačmi o zamestnanie a záujemcami o zamestnanie a ich uverejňovanie na internete, v tlači a ďalších masovokomunikačných prostriedkoch, e/ zabezpečovanie sledovania a

vyhodnocovania dopytu zamestnávateľov po zamestnancoch podľa kvalifikačnej štruktúry a profesijnej štruktúry, f/ vyhodnocovanie kvalifikačnej a profesijnej štruktúry uchádzačov o zamestnanie a kvalifikačnej štruktúry a profesijnej štruktúry záujemcov o zamestnanie s ohľadom na dopyt zamestnávateľov, g/ sledovanie dĺžky obdobia zotrvania zamestnanca v zamestnaní najmenej počas šiestich mesiacov od jeho prijatia do zamestnania z evidencie uchádzačov o zamestnanie prostredníctvom niektorého z aktívnych opatrení na trhu práce.

Sprostredkovanie zamestnania zabezpečuje a/ ústredie, b/ úrad a pracovisko zriadené úradom a c/ právnická osoba a fyzická osoba, ktoré vykonávajú sprostredkovanie zamestnania za úhradu, alebo sprostredkovanie podporovaného zamestnávania, alebo iná právnická osoba a fyzická osoba, ktoré môžu vykonávať sprostredkovanie zamestnávania podľa podmienok ustanovených v písomnej dohode uzatvorenej s úradom.

Ústredie a úrad vykonávajú sprostredkovanie zamestnania bezplatne.

Úrad na účely sprostredkovania zamestnania a/ vedie evidenciu uchádzačov o zamestnanie, evidenciu záujemcov o zamestnanie a evidenciu voľných pracovných miest, b/ zabezpečuje informačné a poradenské služby.

Podľa § 34 ods. 1, 14, písm. h/ zákona č. 5/2004 Z. z. občan, ktorý sa uchádza na základe osobného podania písomnej žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie na úrade, v ktorého územnom obvode má trvalý pobyt, zaradí sa do evidencie uchádzačov o zamestnanie odo dňa osobného podania žiadosti, ak tento zákon neustanovuje inak. Žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie sa podáva na tlačíve, ktorého vzor určí ústredie.

Do evidencie uchádzačov o zamestnanie sa nezaradí občan, ktorý h/ nespĺňa podmienky podľa § 6 ods. 1 a 2.

Podľa § 70 ods. 1, zákona č. 5/2004 Z. z. na konanie podľa § 12 písm. l/, t/, ae/ a af/ a § 13 ods. 1 písm. e/ sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov) ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán ako aj prvostupňový správny orgán v predmetnej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo vzťahu k žiadosti žalobcu o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie vec nesprávne právne posúdili, majúce za následok nezadováženie skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia a nezistenie skutočného stavu veci, a preto právny záver žalovaného treba považovať za predčasný, z ktorých dôvodov žalovaný napadnutým rozhodnutím nerozhodol v súlade so zákonom. Z uvedených dôvodov v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu súdom prvého stupňa a vrátenie na ďalšie konanie v zmysle § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p..

Odvolací súd dáva do pozornosti žalovaného, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre

vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd mal preukázané, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že prvostupňový správny orgán- Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok začal konanie v danej veci na základe žiadosti žalobcu zo dňa 15.5.2013 o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 16.5.2013 žiadosť žalobcu zamietol z dôvodu, že z predloženého výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I mal preukázané, že žalobca ku dňu podania žiadosti bol spoločníkom spoločnosti Unikomersing, s.r.o., ktorá bola v likvidácii. Na základe odvolania žalobcu proti tomuto rozhodnutiu žalovaný rozhodnutím napadnutým žalobou rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalovaného, že pre posúdenie splnenia podmienok uchádzača o zamestnanie je skúmanie zákonných podmienok zákonodarcom stanovených v zákone o službách zamestnanosti. Pokiaľ zákonodarcu v § 34 ods. 14 písm. h/ uvedeného zákona ustanovuje právnu skutočnosť podmieňujúcu nezaradenie žiadateľa o zamestnanie do evidencie uchádzačov o zamestnanie tak, že do evidencie uchádzačov o zamestnanie sa nezaradí občan, ktorý nespĺňa podmienky podľa § 6 ods. 1 a 2 tohto zákona, povinnosťou správneho orgánu bolo zabezpečiť dostatok skutkových okolností relevantných pre posúdenie splnenia (nesplnenia) podmienok žalobcom podľa § 6 ods. 1, 2 zákona.

Odvolací súd súhlasil aj s argumentáciou žalovaného, že zákon o službách zamestnanosti je potrebné vykladať systematicky a v logickej nadväznosti a v súvislosti jednotlivých ustanovení. Taktiež súhlasil s jeho tvrdením, že pri posudzovaní žalobcovej veci je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že žalobca bol a je spoločníkom spoločnosti Unikomersing, s.r.o. v likvidácii, ktorú skutočnosť ani sám žalobca nespochybňuje. Nemožno však súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že v prípade žalobcu sú splnené podmienky pre nezaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie v zmysle § 34 ods. 14 písm. h/ zákona o službách zamestnanosti, pretože v danom prípade je postačujúce preukázanie skutočnosti, že žalobca v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol spoločníkom obchodnej spoločnosti s ručením obmedzeným. Odvolací súd taktiež nesúhlasí s jeho tvrdením, že bez ďalšieho skúmania sa žalobca na účely zákona o službách zamestnanosti považuje za samostatne zárobkovo činnú osobu, keďže ide o fyzickú osobu, ktorá je spoločníkom spoločnosti s ručením obmedzením, poukazom na § 6 ods. 1 písm. c/ a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o službách zamestnanosti.

Zákonodarcu v právnej norme § 6 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. definuje uchádzača o zamestnanie na účely tohto zákona tak, že je ním občan, ktorý môže pracovať, chce pracovať, hľadá si zamestnanie a je

vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie úradu a ktorý neprevádzkuje alebo nevykonáva samostatnú zárobkovú činnosť (písm. c/). Pojem samostatnej zárobkovej činnosti zákonodarca definuje v právnej úprave § 5 ods. 2 uvedeného zákona tak, že samostatná zárobková činnosť na účely tohto zákona je činnosť, ktorú vykonáva alebo prevádzkuje samostatne zárobkovo činná osoba podľa odseku 1, v zmysle ktorej právnej úpravy zákonodarca okrem iného stanoví, že samostatne zárobkovo činná osoba na účely tohto zákona je fyzická osoba, ktorá je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným, konateľom alebo členom dozornej rady spoločnosti s ručením obmedzeným alebo členom predstavenstva alebo dozornej rady akciovej spoločnosti podľa osobitného predpisu, 4) ak nie je zamestnanec.

V zmysle uvedenej právnej úpravy pre posúdenie, či žalobca v danom prípade splnil alebo nesplnil podmienky zákonodarcom nastolenej v § 34 ods. 14 písm. h/ zákona o službách zamestnanosti nie je teda postačujúce len samotné zistenie, že žalobca v čase podania žiadosti bol spoločníkom obchodnej spoločnosti s ručením obmedzeným, ale preukázanie, či ako spoločník v uvedenej obchodnej spoločnosti vykonával alebo prevádzkoval zárobkovú činnosť. Uvedenou skutočnosťou sa prvostupňový správny orgán a ani žalovaný nijak nezaoberal.

Vzhľadom k uvedenému správne orgány oboch stupňov náležite nepostupovali v intenciách zákonnej úpravy zákona o službách zamestnanosti ako aj zákonnej úpravy správneho poriadku, keď nevykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe ktorého ustálili svoj právny záver, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky na zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

Odvolačný súd z dôvodov uvedených vyššie nesúhlasil s odvolacími námietkami žalovaného, že rozsudok krajského súdu trpí takou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súčasne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalovaného, týkajúce sa veci samej uvedené v jeho odvolaní nie sú relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a v spojení s § 219 ods. 1 a s § 246c ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1 s § 246c ods. 1 s § 151 ods. 1, 2 a s § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že si ich náhradu neuplatnil a nevyčísľil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.